

ÚTRAVALÓ

||. évf. / 32. sz.

„Menjete! Úgy küldelek titeket, mint bárányokat a farkasok közé.”

Július 3.: Évközi 14. vasárnap

A Szentmise olvasmányai:

- Iz 66,10-14c**– Izajás próféta Jeruzsálemet egy édesanyaként írja le, melyből bőség, vigasztalás árad, s ezzel arról a messiási országról jövendöl, ahol béke uralkodik majd örökkön-örökké.
- Gal 6,14-18** – Pál apostol a Krisztusért viselt szenvedéseiről ír.
- Lk 10,1-12. 17-20** – Jézus kiválasztja a hetvenkettőt az evangélium hirdetésére, mert „az aratnivaló sok, de a munkás kevés”.

Örömhír

Nagy Szent Gergely pápának az evangéliumokról mondott szentbeszédeiből

Szolgálatunk tennivalói

„Hallgassuk meg, hogy mit mondott az Úr akkor, amikor igéjének hirdetőit útnak indította: *Az aratnivaló ugyan sok, de a munkás kevés. Kérjétek az aratás Urát, küldjön munkásokat az aratásra.* (Lk 10,2)

A sok aratnivalóhoz képest kevés a munkás, és ezt csak szomorúan állapíthatjuk meg. Vannak még ugyanis, akik meghallgatnák a jó hírt, de nincsenek, akik hirdessék. Pedig tele van a világ papokkal, az Úr aratásában mégis nagyon kevés munkást találunk, mert a papi szolgálatot elvállaltuk ugyan, de a szolgálatunkkal járó kötelességünket már nem teljesítjük.

Fontoljátok meg azonban, kedves testvéreim, fontoljátok meg, amit mondott az Úr: *Kérjétek az aratás Urát, küldjön munkásokat az aratásra.* Tinectek kell tehát értünk imádkoznotok, hogy mi meg tudjuk tenni, ami kijár nektek, nehogy lusta legyen a nyelvünk a buzdításra, és ha már az igehirdetői állást elfoglaltuk, nehogy e némaságunk vádoljon minket az igazságos bíró előtt. Gyakran megtörténik, hogy a saját bűneik miatt van megkötte az igehirdetők nyelve. Gyakran pedig a hallgatóság bűnös lelkelete akadályozza meg vezetőit abban, hogy eredményesen tölthessék be igehirdetői szolgálatukat.

A Zsoltáros arról az esetről beszél, amikor az igehirdető a maga bűnössége miatt nem tud gyümölcsözően beszélni: *A gonoszhoz így beszél Isten: Törvényeimet mit emlegeted? (Zsolt 50,16).* Ezekielnél viszont arra céloz az Úr, hogy a hallgatóság bűne miatt némul el az igehirdetők ajka: *A nyelvedet szájpaddlásodhoz tapasztom, úgyhogy néma leszel, és nem leszel olyan, mint a korholó férfiú, mert ellenszegülő nemzedék ez (Ez 3,26).* Mintha csak nyíltan azt mondaná, hogy azért veszem el tőled az igehirdetés szavait, mert az a nép, amelyik cselekedetei által megvet engem, nem méltó arra, hogy az igehirdetés által az igazság birtokába jusson. Nem lehet tehát egykönnyen felismerni, hogy kinek a bűne miatt gyengül az igehirdetés ereje. Azt azonban teljes bizonyossággal tudjuk, hogy a lelkipásztorok némasága olykor a saját romlásukat is okozza, de mindig kárára van a híveknek.” /részlet/

Az imádság a legnagyobb hatalom, mely a kezünkbe adatott. Imádkozni örömben, bánatban, nehézségekben, boldogságban. Imát mondani, amikor dicsőítjük az Istent, amikor hálát adunk, amikor engesztelünk, amikor bűnbánatot gyakorolunk, vagy amikor kérünk. De a legnagyobb erő, mely létezik arra, hogy: *"Minden ellenséges erőn úrrá legyetek: Semmi sem fog ártani nektek."* A világban ma is igen sok az aratnivaló. Egyre többen kellenének, akik felvállalják, megélik a szolgálat, Isten szolgálatának minden szépségét és felelősségét. Akik imádkoznak, az ellenlábásokért, a közömbösekért, a tétovákért, a hezitálókért, a magányosokért, a nehézségekben szenvedőkért, akik a betegek mellé állnak, értük összekulcsolják a kezüket, s a templomok csendes rejtekében belesuttogják imáikat az égbe. Akik kézen fogják, megszólítják a hallgatag lelkeket, akik elviszik hozzájuk az örömhírt. Mély érzés, Istenszeretet és elkötelezettség kell ehhez. Küldöttnek lenni ...

Ferenc pápa az irgalmasság cselekedeteiről tartott katekézise / részlet:

„Kedves testvéreim, jó napot kívánok!

A szentévnek ezekben az első hónapjaiban hányszor hallottunk beszélni az irgalmasság cselekedeteiről! Ma az Úr arra hív, hogy komolyan megvizsgáljuk lelkiismeretünket. Jó ugyanis, ha sosem felejtjük el, hogy az irgalmasság nem egy elvont szó, hanem egy életstílus: egy ember élhet irgalmasan és élhet nem irgalmasan. Ez egy életstílus: vagy úgy döntök, hogy irgalmasan élek, vagy úgy döntök, hogy nem élek irgalmasan. Egy dolog ugyanis beszélni az irgalmasságról, és másik megélni az irgalmasságot. Kissé átfogalmazva Jakab apostol szavait (Jak 2,14–17) azt mondhatjuk: az irgalmasság tettek nélkül önmagában halott. Pontosan így van! Az irgalmasságot az az állandó dinamizmusa teszi élővé, hogy eléje megy a lelki vagy anyagi bajban lévőknél szükségüknek és szükségleteiknek. Az irgalmasságnak van szeme ahhoz, hogy lásson, van füle ahhoz, hogy halljon, és van keze ahhoz, hogy felkaroljon...

A mindennapi élet lehetővé teszi, hogy kézzel tapinthatóan érzékeljük, mennyire rászorulók a legszegényebb és legtöbb megpróbáltatáson átment emberek. Különleges odafigyelésre van szükségünk, melynek következtében észrevesszük, mennyit

Kapocs, 2016. Július 3.

szened és nélkülöz sok testvérünk. Időnként drámai szegénységről tanúskodó helyzeteket látunk, és úgy tűnik, meg se érintenek minket, minden ugyanúgy megy tovább, mintha mi sem történt volna. Olyan közönyben élünk, amely végül képmutatóvá tesz minket, és anélkül, hogy tudatosítanánk, egyfajta spirituális letargiába torkollik, mely érzéketlenné teszi a lelket és terméketlenné az életet. Azok az emberek, akik csak haladnak előre, akik úgy mennek előre az életben, hogy észre sem veszik mások szükségét, meg sem látják a sokféle lelki és anyagi szükségletet, olyan emberek, akik átmennek az életben anélkül, hogy élnének, olyanok, akik nem szolgálnak másokat. Jól jegyezzétek meg: aki nem azért él, hogy másokat szolgáljon, az nem szolgált rá arra, hogy éljen!

Milyen sokféle arculata van Isten irántunk megmutató irgalmasságának! Ugyanígy, milyen sokféle arc fordul felénk, hogy irgalomra találjanak. Aki megtapasztalta az Atya irgalmasságát saját életében, nem maradhat érzéketlen testvéreinek szükségleteit látva. Jézus tanítása, melyet hallottunk, nem enged kibúvót: éhes voltam, és adtatok ennem, szomjas voltam, és adtatok innom, mezítelen, menekült, beteg, fogoly voltam, és segítettetek (vö. Mt 25,35–36). Nem lehet kertelni, ha egy éhező emberrel találkozunk: enni kell adni neki. Jézus ezt mondja nekünk! Az irgalmasság cselekedetei nem elméleti témák, hanem konkrét tanúságtételek. Arra köteleznek, hogy nekilássunk a szenvedés enyhítésének.

Globalizált világunk változásainak következtében bizonyos anyagi és lelki szegénységformák megszaporodtak: engedjük szabadjára hát a szeretet képzelőerejét, hogy új cselekvési formákat találjunk ki. Így az irgalmasság útja mindig konkrétabbá válik. Ébernek kell tehát lennünk, mint az őrszemeknek, nehogy a keresztények szeme elgyengüljön a jólét kultúrája által kitermelt szegénységformák láttán, és nehogy képtelenné váljon a lényeg meglátására. A lényeg meglátása. Mit jelent ez? Meglátni Jézust, felismerni őt az éhezőben, a fogolyban, a betegben, a mezítelenben, abban, aki munkanélküli és el kell tartania családját. Meglátni Jézust ezekben a testvéreinkben és nővéreinkben, meglátni Jézust a magányosban, a szomorúban, abban, aki hibázik, és tanácsra szorul, abban, akinek arra van szüksége, hogy csendesen mellé álljunk az útján, hogy érezze, nincs egyedül. Ezek azok a cselekedetek, amelyeket Jézus kér tőlünk! Meglátni Jézust bennük, ezekben az emberekben. Miért? Mert Jézus így lát meg engem, mindannyiunkat.”

Írta és szerkesztette: Timár Ildikó Ágnes